

Bedenim Heykel Oldu Ruhum Serbest

– Söz Avcısı • 01 Mayıs 2025

Otuz dört yıldır oturamıyorum.
Koşamıyorum.
On yıldır çenem kapalı; canımın çektiğini yiyemiyorum.
Banyo yapamıyor, bedenimi oynatamıyorum.
Adeta bir heykel gibiyim.
Ama içimde, kıpır kıpır bir ruh hâlâ yaşıyor.
Ben FOP hastasıyım.
Adı zor, hayatı daha da zor bir hastalık bu.
Ama zorluklar, insanın içinde başka bir kapı açıyor.
Teslimiyetin, sabrın, tevekkülün kapısı.
Bir zamanlar bedenimle yaptığım her şeyi artık kalbimle yapıyorum.
Yürüyemesem de dua ediyorum,
Tutamasam da sevdiklerimi düşünüyorum,
Sarılamasam da hissediyorum.
Zamanla anlıyor insan:
Asıl hareket, kalpten olurmuş.
Asıl özgürlük, zihinde başlanmış.
Benim bedenim artık kıpırdamıyor olabilir, ama ruhum hâlâ ışığa koşuyor.
Bu hastalık bana sabrı öğretti,
Her sabah yeniden doğmayı,
Her anı olduğu gibi kabul etmeyi...
Ve en çok da, hâlâ burada olduğum için şükretmeyi.
Hayat zor, evet.
Ama sadece kolay olduğu için güzel değil.
Bazen zor olan, insanı en derinden büyütüyor.
Bir çiçek gibi: Sert toprağı delmeden açamıyor.
Ben hâlâ buradayım.
İçimde umutla, sevgiyle, teslimiyetle...
Gözlerim hâlâ gökyüzüne bakıyor.
Çünkü inanıyorum: Bu hâl de bir lütuf.
Ve bu sabır, bir gün rahmete dönüşecek...